

Forslag

til

Lov om ændring af myndighedsloven.

(Forældremyndighed og samkvemsret).

Fremsat den 3. oktober 1968 af *justitsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 277 af 30. juni 1922 om umyndighed og værgemål som ændret ved lov nr. 111 af 31. marts 1926, lov nr. 17 af 6. februar 1957 og lov nr. 220 af 8. juni 1966 foretages følgende ændringer:

1. § 24 affattes således:

„§ 24. Er samlivet mellem forældrene ophevet, træffer overøvrigheden, såfremt nogen af forældrene begærer det, afgørelse om, hvem forældremyndigheden over børnene skal tilkomme. Er forældrene enige, træffes afgørelsen i overensstemmelse med deres ønsker, medmindre dette strider mod børnenes tarv. I sidstnævnte tilfælde, eller hvis forældrene ikke er enige, afgøres spørgsmålet efter, hvad der findes rimeligt under særligt hensyn til børnenes tarv. Forældremyndigheden over børn under 2 år bør i almindelighed tillægges moderen.

Stk. 2. Ved separation eller skilsmisse træffes afgørelsen af retten efter reglerne i §§ 50-51 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

Stk. 3. Når der er anlagt sag til opnåelse af separation eller skilsmisse, kan en midlertidig afgørelse træffes af retten efter reglerne i § 61 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. Hvis det på grund af særlige omstændigheder ville stride mod børnenes tarv at afvente rettens afgørelse efter disse regler, kan afgørelse dog træffes af overøvrigheden efter reglerne i stk. 1.“

2. § 27 affattes således:

„§ 27. Den af forældrene, som ikke har
Justitsmin. L. A. 1968.41002-3

forældremyndigheden over barnet, har ret til personligt samkvem med barnet.

Stk. 2. Overøvrigheden kan tillægge faderen til et barn uden for ægteskab ret til personligt samkvem med barnet, såfremt særlige omstændigheder, herunder navnlig faderens hidtidige forbindelse med barnet, taler derfor, og det er foreneligt med barnets tarv.

Stk. 3. Overøvrigheden træffer efter begæring bestemmelse om omfanget og udøvelsen af samkvemsret efter stk. 1-2 og kan ophæve samkvemsretten, såfremt omstændighederne, herunder særlig hensynet til barnets tarv, taler derfor.“

3. § 32 affattes således:

„§ 32. Ved de afgørelser, der er nævnt i §§ 24, 26, 27 og 28, er overøvrigheden ikke bundet af mulige aftaler mellem forældrene.

Stk. 2. Afgørelser i henhold til dette kapitel kan ændres af overøvrigheden, såfremt væsentligt forandrede forhold kræver det.

Stk. 3. Når der er anlagt sag til opnåelse af separation eller skilsmisse, gælder reglerne i § 61 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. oktober 1969.

§ 3.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.